

CO OCHUTNAT

Pobývat v Trentinu a neochutnat zdejší speciality pochopitelně nelze. Patří k nim sýry casolet, vezzena nebo puzzone, případně uzenina mortandela vyráběná s vepřového masa s přidávkou koření a bylin. Pochutnat si tu lze na zvěřině, pstruzích anebo tradičních italských těstovinách ochucených například houbami, na které si tu zvlášť potrpí. K masům se obvykle podává polenta, kukuřičná kaše, jejíž tradice sahá až někdy do sedmnáctého století. Dalším typickým jídlem trentinské kuchyně je carne salada, jehož základem je hovězí a koňské maso nakládané na dvacet až třicet dní do nálevu kořeněného česnekm, rozmarýnem a šalvějí a poté opékané a podávané s fazolemi a cibulí. Na první pohled možná nic moc, ale podává se tu v těch nejvybranějších restauracích.

Trentino se rovněž může pochlubit čtyřmi původními odrůdami vína, z nichž asi nejznámější je červené marzemino, jehož pravlastí je Sicílie, ale daří se mu i na severu italské boty. Gurmánskou tečkou bývá pochopitelně grappa neboli vínovice. Jako jinde mají vinotéky, tak v této provincii existují kromě nich ještě grappotéky. Koštovat lze po libosti – od čisté grappy po grappu ochucenou vším možným, nejčastěji lesními plody.

CENY JÍDLA A PITÍ

Orientační ceny v barech – kapučíno 1,20 až 1,30 eura, káva přibližně 1 euro, cola 1,60 eura, pivo – 2 eura, sklenka vína – 1,30 až 2 eura, grappa – 1,60 až 2,50 eura. V samoobslužných restauracích – špagety nebo těstoviny, klobása s hranolkami, zeleninová polévka – 5 až 6 eur. Je možné si objednat také celé menu, neboť v restauracích ho lze často pořídit za rozumnou cenu. Menu se skládá z předkrmu, hlavního chodu s přílohou, zákusku, kávy, půllitru vína a půllitru vody a zaplatíte za něj obvykle od 20 do 40 eur.

FOTO: ARCHIV

→ Castrozza – je to Dolomiti Superski, pro západní Trentino – a tedy i pro oblast Paganella – platí Skirama Dolomiti-Adamello Brenta. Propojení menších komplexů si vyžádala lyžařská klientela. Zatímco ve východních Dolomitech funguje společný skipas už celých šestadvacet let, v jejich západní části má v této zimní sezóně konečně premiéru.

Kdo se ubytuje přímo v Andalu, má velkou výhodu. Kabinová lanovka s lyžaři startuje téměř z centra tohoto letoviska. Ze všech zdejších hotelů, apartmánů a penzionů je to jen pár desítek metrů, navíc tu jezdí i skibusy a vedle nástupní haly lanovky je velké parkoviště. Jediná větší tlačenice se tu dá zažít jen v sobotu a neděli ráno, kdy se vydávají naráz nahoru všichni lyžaři, ale i ta se počítá jen na minuty. Pak už jde všechno jako po másle. Stačí jedna další sedačková lanovka a objevuje se vrchol 2125 metrů vysoké Paganella. Obvykle tu pořádně fíčí, pokud ne, je nutné nenechat si ujít pohled na Trento a legendární jezero Garda, případně na kroužící hejno černých krkavců, kteří jsou podle Italů na obloze k vidění hlavně za těch nejmrazivějších dnů. Kdo se chce před sjezdem posilnit, zajde do horské boudy zvané La Roda, kde je radno objednat si těstoviny na ďábelský způsob, které tu připravují znamenitě. Může si u toho popovídat česky, neboť obsluhující Ital Alex má rodinu v Budějovicích a v Čechách v létě prodává ze-

leninu. Sjíždět z vrcholu dolů se dá na dvě strany – buď k Andalu, anebo na druhou stranu k Fai, volit lze hlavně podle momentální polohy slunce. Sjezdovky v obou směrech jsou široké, takže manšestrový povrch, který po sobě zanechávají rolby, tu často vydrží po celý den. Ke kulturním trentinským sjezdovkám patří zdejší trať zvaná Olimpionica, která má poměrně ostrý spád – černá místa střídá červenou – a je technicky dost náročná. Má kilometrové převýšení a její celková délka dosahuje pěti kilometrů.

Změna v Pinzolu

Kdo se nasytí lyžováním v tomto areálu, může se další den přesunout na opačnou stranu brentských štítů, třeba

do Pinzola. Cesta autem nebo minibusem po úzkých serpentinách však bývá někdy zdlouhavá, takže je nutné pro jednu cestu počítat alespoň s hodinou a půl. Ke zdejšímu lyžařským lahůdkám patří Pista Grual, která sice měří jen o málo víc než dva kilometry, zato má pověst ideální trati obřího slalomu a také se na ní jezdí mezinárodní závody. Tady už je na dosah Madonna di Campiglio, ale o lyžařském spojení obou oblastí se teprve mluví. Snad tak za pět let – v cestě totiž stojí přírodní park s medvědy. Při zouvání z lyžáků na parkovišti v Pinzolu se lze potěšit pohledem na kostelík San Vigilio, jehož zdi zdobí cenné fresky od mistra Baschenise. ●

JIŘÍ JAROS

